

- 2) artykułów nietypowych produkowanych przez spółdzielnie,
- 3) artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej i indywidualnych rzemieślników”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. *L. Kasman*

1185

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW FINANSÓW ORAZ TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 22 listopada 1956 r.

w sprawie zasad finansowania wydatków związanych z kapitalnymi remontami pojazdów samochodowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 2 ust. 1 pkt 2 lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1951 r. w sprawie zakresu działania władz naczelnych w dziedzinie komunikacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 14, poz. 111, Nr 41, poz. 315, z 1952 r. Nr 11, poz. 69, Nr 13, poz. 79, Nr 19, poz. 115, z 1954 r. Nr 36, poz. 152, Nr 51, poz. 258 i z 1956 r. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Zarządzenie ustala zasady finansowania wydatków związanych z kapitalnymi remontami (naprawami głównymi) pojazdów samochodowych wraz z wymianą lub naprawą główną zespołów podstawowych, stanowiących część składową pojazdów samochodowych.

2. Zarządzenie dotyczy pojazdów samochodowych i zespołów podstawowych będących w posiadaniu urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych lub pod zarządem państwowym, central spółdzielczo-państwowych oraz jednostek spółdzielczych, z wyjątkiem jednostek podporządkowanych Ministrowi Obrony Narodowej.

3. Wydatki związane z remontami awaryjnymi pojazdów samochodowych powinny być pokrywane ze specjalnych funduszy przeznaczonych na ten cel (rezerwa awaryjna).

§ 2. Pojazdami samochodowymi w rozumieniu zarządzenia są samochody osobowe, autobusy, samochody ciężarowe i specjalne oraz ciągniki drogowe z wyłączeniem ciągników używanych w rolnictwie.

§ 3. Zespołami podstawowymi w rozumieniu zarządzenia są następujące części składowe pojazdów samochodowych:

- 1) silnik ze sprzęgłem,
- 2) skrzynka biegów,
- 3) mosty napędowe,
- 4) nadwozie samochodu osobowego, autobusu i furgonu ciężarowego oraz kabina kierowcy samochodu ciężarowego lub ciągnika drogowego, jak również
- 5) zespoły wchodzące w skład pojazdów o specjalnej konstrukcji, jak:
 - a) skrzynka odbioru mocy (skrzynka rozdzielcza),
 - b) dodatkowa przekładnia (reduktor),
 - c) mechanizm napędu urządzenia samowyfadowczego lub samozaladowczego,
 - d) zespoły podstawowe pojazdów specjalnej konstrukcji (np. elektrycznych lub parowych).

II. Przepisy szczegółowe.

§ 4. 1. Pojazdy samochodowe oraz ich zespoły podstawowe przekazywane do kapitalnego remontu (naprawy głównej) powinny odpowiadać warunkom technicznym ustalonym przez Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego.

2. W razie gdy w pojeździe samochodowym przekazywanym do kapitalnego remontu (naprawy głównej) brak jest części i zespołów niezbędnych dla doprowadzenia pojazdu samochodowego do stanu przewidzianego w warunkach technicznych, o których mowa w ust. 1, jak również w przypadku, gdy w zespole przekazywanym do kapitalnego remontu (naprawy głównej) brak jest części, które powinien on posiadać zgodnie z tymi warunkami, użytkownik pojazdu samochodowego lub zespołu obowiązany jest dostarczyć brakujące zespoły lub części. Użytkownik obowiązany jest również dostarczyć te części, których stopień zużycia wyłącza możliwość naprawy pojazdu samochodowego lub zespołu, o ile dostarczenie tych części nie jest objęte ceną naprawy, ustaloną w cennikach napraw pojazdów samochodowych i zespołów.

3. W razie niedostarczenia części i zespołów, o których mowa w ust. 2, użytkownik obowiązany jest pokryć dodatkową fakturę za brakujące części i zespoły.

§ 5. 1. Pojazdy samochodowe, przekazywane do kapitalnego remontu (naprawy głównej), pozostają w czasie trwania remontu w inwentarzu jednostek będących ich użytkownikami jako środki trwałe gospodarczo nieczynne.

2. Zespoły podstawowe, znajdujące się w magazynach zakładów naprawy samochodów lub użytkowników samochodów, a przeznaczone do kapitalnego remontu (naprawy głównej) pojazdu samochodowego w drodze wymiany zespołów podstawowych, zaliczać należy do środków obrotowych.

3. Zapasowe zespoły podstawowe są ewidencjonowane przez zakłady naprawy samochodów w grupie „materiały podstawowe”, przez użytkowników zaś — w grupie „części zamienne”.

§ 6. Koszty kapitalnych remontów (napraw głównych) pojazdów samochodowych, dokonywanych jako naprawy całych pojazdów, jak również w drodze wymiany zużytych zespołów podstawowych, pokrywane są przez jednostki działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków zakumulowanych na rachunku środków na kapitalne remonty, a przez jednostki budżetowe — z kredytów przewidzianych na ten cel w ich preliminarzu wydatków. Koszty naprawy zespołów podstawowych znajdujących się w magazynach i ewidencjonowanych w grupie „części zamienne” są pokrywane ze środków obrotowych.

§ 7. 1. Wydatki poniesione przez użytkownika w związku z zakupem i dostarczeniem do zakładów naprawy samochodów części i zespołów, o których mowa w § 4 ust. 2, jak również wydatki poniesione przez niego na pokrycie faktur, o których mowa w § 4 ust. 3, pokrywane są przez jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków obrotowych, a przez jednostki budżetowe — z kredytów budżetowych przewidzianych na utrzymanie samochodów.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, w zasadzie powinny być przypisane do zwrotu pracownikom winnym ich powstania. Wydatki nie zawinione, powstałe z innych przyczyn, powinny być księgowane w ciężar właściwego konta kosztów.

III. Przepisy końcowe.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 10 lutego 1955 r. w sprawie zasad finansowania wydatków

związanych z kapitalnymi remontami pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 201).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendoła

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego:

w z. M. Olewiński

1186

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 27 listopada 1956 r.

w sprawie zasad i trybu zdawania egzaminów i uzyskiwania dyplomów ukończenia wyższych studiów ekonomicznych w charakterze eksternistów.

Na podstawie art. 46 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby pracujące, które z uzasadnionych powodów nie mają możliwości zdobycia wyższego wykształcenia w drodze studiów zaocznych lub wieczorowych, mogą być dopuszczone w charakterze eksternistów do zdawania egzaminów z poszczególnych przedmiotów oraz uzyskiwania dyplomów ukończenia studiów wyższych na wszystkich istniejących kierunkach studiów w wyższych szkołach ekonomicznych, z wyjątkiem kierunków: ekonomiki i organizacji przemysłu rolno-spożywczego, technologii żywienia zbiorowego, ekonomiki żywienia zbiorowego — na zasadach i w trybie określonych niniejszym zarządzeniem.

§ 2. 1. Warunkiem ubiegania się o zezwolenie na składanie egzaminów w charakterze eksternisty jest:

- 1) posiadanie wykształcenia uprawniającego do odbywania studiów wyższych,
- 2) wykazanie się przynajmniej 4-letnią pracą zawodową, w tym 2-letnią na stanowisku wymagającym wykształcenia ekonomicznego.

2. O zezwoleniu na składanie egzaminów w charakterze eksternisty decyduje rektor szkoły wyższej, który corocznie (biorąc pod uwagę możliwości szkoły w zakresie obciążenia pracowników nauki i bazy materialnej) ustala liczbę eksternistów dla poszczególnych kierunków studiów.

3. Rektor może uzależnić wydanie zezwolenia od uprzedniego złożenia przez kandydata egzaminu wstępnego. Zakres i tryb składania egzaminu wstępnego ustala rektor.

§ 3. 1. Eksternista obowiązany jest do samodzielnego opanowania materiału nauczania zawartego w programach studiów zwykłych, głównie w oparciu o uzyskaną od kierowników właściwych katedr bibliografię, składania egzaminów przewidzianych w planie studiów zwykłych, przygotowania pracy magisterskiej oraz złożenia egzaminu magisterskiego.

2. Eksternista powinien uzyskać dyplom w czasie najwyżej o 2 lata dłuższym niż okres trwania studiów zwykłych licząc bieg terminu od daty przyjęcia w poczet eksternistów.

3. Nieuzyskanie przez eksternistów dyplomu w terminie określonym w ust. 2 powoduje utratę prawa do dalszego składania egzaminów w charakterze eksternisty.

§ 4. Eksternista może uczęszczać na prowadzone dla studentów studiów zwykłych wykłady oraz korzystać z biblioteki szkoły i urządzeń zakładów naukowych.

§ 5. 1. Osoby odpowiadające następującym niżej określonym w pkt 1 — 4 warunkom mogą uzyskać dyplom magisterski na wymienionych w § 1 kierunkach studiów ekonomicznych pod warunkiem złożenia w charakterze eksternistów egzaminów i prac przewidzianych w planie dawnych studiów II stopnia:

- 1) absolwenci studiów I stopnia wyższych szkół ekonomicznych,
- 2) absolwenci b. wyższych szkół handlowych oraz wydziałów ekonomicznych innych szkół wyższych, którzy ukończyli studia po 1944 r. i uzyskali dyplomy ukończenia 3-letnich studiów wyższych w niżej wymienionych szkołach:
 - a) Szkoła Główna Handlowa w Warszawie z Oddziałem w Łodzi,
 - b) Akademia Handlowa w Krakowie,
 - c) Akademia Handlowa w Poznaniu z Oddziałem w Szczecinie,
 - d) Wyższa Szkoła Handlowa we Wrocławiu,
 - e) Wyższa Szkoła Handlu Morskiego w Sopocie,
 - f) Wyższa Szkoła Administracyjno-Handlowa w Częstochowie,
 - g) Państwowa Wyższa Szkoła Administracji w Katowicach,
 - h) Akademia Nauk Politycznych — Wydział Społeczno-Polityczny.
- 3) osoby, które przed dniem 1 września 1939 r. złożyły wszystkie obowiązujące egzaminy oraz uzyskały prawo złożenia pracy magisterskiej w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie,
- 4) absolwenci, którzy uzyskali w latach 1929 — 1939 dyplomy ukończenia 3-letnich studiów handlowych w następujących szkołach:
 - a) Wyższa Szkoła Handlowa w Warszawie,
 - b) Wyższe Studium Handlowe w Krakowie,
 - c) Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu,
 - d) Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie,
 - e) Szkoła Główna Handlowa w Warszawie,
 - f) Akademia Handlowa w Krakowie,
 - g) Akademia Handlowa w Poznaniu,
 - h) Akademia Handlu Zagranicznego we Lwowie.

2. O zezwoleniu na składanie egzaminów decyduje rektor szkoły wyższej na podstawie złożonych dokumentów bez konieczności składania egzaminu wstępnego.

§ 6. Szczegółowe warunki składania poszczególnych egzaminów i uzyskiwania dyplomów określa regulamin stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 7. Tracą moc w odniesieniu do wyższych szkół ekonomicznych zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego:

- 1) z dnia 22 października 1953 r. w sprawie warunków odbywania studiów wyższych oraz uzyskiwania dyplomów ich ukończenia w charakterze eksternistów przez nauczycieli i pracowników kulturalno-oświatowych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-99, poz. 1365, z 1954 r. Nr A-77, poz. 912 i z 1956 r. Nr 17, poz. 247) oraz